El Campionat de Catalunya de futbol

Ahir acabà la primera volta, amb avantatge net per al Barcelona

A SARRIA

Un magnífic partit dels «eterns rivals», que acabà amb la victòria del Barcelona per 2 a 1

En disposar-nos a escriure aquest comentari al primer partit Espanyol-Barcelona de la temporada 1935-36, no podem sustreure'ns a la vella costum de fer el corresponent "cant" a la tradicional rivalitat, a la gentada immensa que emmarca el terreny de joc del camp de can Rabia, a l'expectació formidable que l'encontre havia desvetllat, a l'interès creixent amb que fou seguit, a tantes i tantes altres coses que només les veureu en el campionat català, quan els dos vells rivals surten una vegada més a lluitar per la supremacia del nostre futbol.

No hi fa absolutament res que, com en la present ocasió, una diferència de cinc punts — a hores d'ara, set... — els separi. Puix si bé aquesta diferència significa, si més no, una diferència de joc, de potencialitat, se sap, per experiència, que



ESCOLA,
autor del gol de la victòria barcelonista
(Foto Berd-Buyosa)

l'equip de l'Espanyol, davant el del Barcelona es creix, se supera, tracta, en tot moment, si no d'igualar-lo en puntuació, superar-lo en joc i aconseguir, si pot, allò que els altres equips — més aviat afeblits davant els colors blau i grana — rarament aconsegueixen: guanyar-lo. I si no pot guanyar, empatar, i si ni, això, fer-li, al menys, difícil el triomf...

EL PARTIT

Dit el que precedeix, ja es comprendrà que el partit, en general, fou bo, mogut, de joc viu, i, en certs moments, força emocionant. Innegablement inferior l'Espanyol al Barcelona, no ja solament en tècnica, sinó també en fons, en resistència, fou ell, no obstant, l'equip de l'Espanyol l'únic d'aquells amb els quals s'ha topat aquesta temporada que l'hi ha plantat cara, que li ha fet difícil la victòria, i que fins al darrer moment ha cercat, amb més delit que encert, l'empat al menys. No ho ha aconseguit, i no per manca de ganes, sinó perquè davant d'ell hi tenia un equip... més equip, superior, avui per avui, en individualitats i en conjunt. A la segona volta, ja ho veurem.

La primera part ha acabat amb el resultat d'un gol a cap a favor de l'Espanyol, obtingut als set minuts de començat l'encontre gràcies a una oportuna rematada de Green en rebre una passada rretrassada de Quesada, corregut primer a l'extrem dreta i internat després amb força traça. Fins cap allà els trenta o trenta-cinc minuts de joc d'aquest primer temps, fou millor, en conjunt, el joc desenvolupat per l'Espanyol que no pas el del Barcelona, que no encertava a lligar cap jugada, especialment la davantera, de la qual tan sols Munlloc donava de quan en quan fe de vida, palesant, precisament en uns moments en què ningú només que ell jugava, la innegable qualitat d'aquest jove jugador que el Barcelona ha trobat, sabeu on?, a Gràcia!

Cap al final, però, d'aquesta part, l'equip de l'Espanyol ja no rutlla ni de bon tros tant, potser, i sense potser, per manca de fons, ja que dos dels homes que més havien jugat fins llavors, Soler i Manolín, donaren proves paleses d'esgotament, que s'accentuà, encara, al segon temps, en part pel superb joc que emprà el Barcelona, en part, també, perquè lesionat als 22 minuts de joc



GREEN,
autor del gol de l'Espanyol
(Foto Arxiu)

Pérez — ferm puntal de la defensa —, hagué de passar aquest a l'extrem esquerra, Bosc a l'interior, Manolín a mig — i era el millor davanter —, y Lecuona a la defensa...

El Barcelona sortí a jugar la segona part amb una empenta formidable. Joc, velocitat, entusiasme, afany lògic de guanyar. Als quatre minuts l'empat; còrner de Munlloc que Fernández remata d'una bona capcinada, havent-nos semblat que Martorell en intentar el plocatge, hi arrivava un xic retrassat. Als 15 minuts el gol del desempat, i a la vegada el del triomf, aquest obtingut per Escolà d'un gran xut en rematar una pilota que havia rebotat en Pardo en xutar-li Fernández. Després d'aquest gol, el Barcelona accentuà el seu domini, fent jugades senzillament meravelloses tota la davantera, i d'ella Escolà, Fernàndez i Munlloc, particularment.

EL MILLOR DEL PARTIT

El millor d'aquest partit i potser de molts partits ho vam veure en aquests moments de domini barcelonista, en aquests moments en què ratllant tot l'equip — tot un equip — es posà a prova no solament la vàlua de la línia mitjana de l'Espanyol, sinó també la dels seus defenses, i per damunt de tot la del seu porter, de Martorell, que féu veritables prodigis. Era quelcom engrescador, que convidava a l'aplaudiment i a les manifestacions més exaltades de satisfacció veure xutar a gol a Escolà — que hi xuta com no crelem que hi xuti actualment ningú més a la Península —, i veure, un segon escàs després del xut, com Martorell, meravellós de vista, d'oportunitat i de seguretat, deturava o allunyava totes les pilotes, el mateix si li anaven per alt, que si les hi tiraven per sota, arran de terra o frec a frec del pal, dret o de l'esquerra.

Hi hagueren cinc o sis mnuts que valgueren per tot el partit i per molts partits. Ja no es pot xutar millor ni més fort ni més intencionat del que xutà Escolà per cinc o sis vegades. Ja no es pot presumir de més tranquillitat ni més seguretat ni de més oportunitat guardant una porteria, de com ho féu Martorell. Les ovacions més grans, les més unànimes —puix que si uns aplaudien Escolà i els altres Martorell, no ho semblava, sinó que hom hauria dit que anaven per tots dos, foren per a ells.

Barcelona-Espanyol...? ¿Un davanter centre i un porter, davant per davant i ambdós fent meravelles...? ¿Es que tornem potser als temps de Zamora i Samitier...?

UN CONSELL... SI VAL

Per al Barcelona el partit d'ahir no solament pel que fa referència al joc desenvolupat, que si en el primer temps no va acabar de convèncer ningú, en el segon va satisfer tothom, pel Barcelona, diem, el partit d'ahir significa un pas més, un gran pas més en el camí, més planer que mai que l'ha de portar a la renovació del títol de campió de Catalunya, el qual tenim dret a esperar, li servirà d'estímul per a no fer aquells mals papers a què dissortadament estem acostumats d'uns anys ensà, quan surt a jugar les competicions peninsulars.

El Barcelona té un nom que en el futbol espanyol havia fruït el màximum de prestigi quan tenia un equip que constituïa la màxima garantia de què, veient-lo, es veia un futbol realment excepcional. En els darrers anys, per unes causes o altres, el Barcelona, futbolísticament, ha perdut prestigi. Enguany, però, està en una situació única per a recuperar aquell prestigi i per a donar en el campionat de Lliga la sensació que actualment té, potser, el millor equip. A aquest equip, però, no convé esgotar-lo, forçar-lo massa, tenir-lo abocat continuament a la possibilitat d'unes lesions que podrien restar-li cohesió, unitat, eficàcia conjunta, per tant.

Això be — el lector ja ho haurà endevinat — a què potser no estaria per demés que el Barcelona, tenint com ja té gairebé seguir el campionat de Catalunya, procurés, en aquesta volta, proporcionar algun descans als jugadors que el necessitin, ja per sofrir alguna lesió, per lleu que sigui, ja per trobar-se quelcom esgotats. D'aquesta manera, s'arribaria, crelem, a la Lliga amb tot l'equip bo i sa, i a la vegada, cosa força convenient també, amb un planter de suplents que la segona volta del campionat de Catalunya hauria entrenat degudament. Del contrari el Barcelona s'exposa a què alguns dits titulars arribin cansats o lesionats al campionat de Lliga, a la vegada que sense els suplents en joc per haver-los tingut inactius —en partits d'importància, s'entén— durant dos o tres mesos. Es un consell desinteressat, que si val, bé, i si no... tal dia farà un any.

L'ARBITRE I ELS EQUIPS

Va dirigir l'encontre el senyor Soliva — que mai no haviem vist pels nostres camps —, el qual sense fer un arbitratge modèlic, estigué força discret. Tant és així, que ens plauria de tornar-lo a veure per ací, puix que ens donà la impressió d'ésser un bon àrbitre.

Els equips foren els següents:

Barcelona: Nogués, Zabalo, Areso, Bardina, Berkessy, Balmanya, Pedrol, Raic, Escolà, Fernàndez i Munlloc.

Espanyol: Martorell, Pardo, Pérez, Edelmiro, Soler, Lecuona, Domènech, Quesada, Green, Manolín i Bosc.

PARDAL

Amb el Barcelona triomfaren ahir el Badalona i el Sabadell

L'Espanyol, en el darrer lloc de la classificació







TRES MOMENTS DEL GRAN PARTIT D'AHIR A SARRIA

I. — Quesada, després d'arribar a la ratlla de quic, centra cenyit sense que Nogués pugui deturar la trajectòria de la pilota, i Green, el davanter centre de l'Espanyol, remata fàcilment el que serà el primer gol de la tarda...

II. — Ha acabat la primera part amb el resultat favorable a l'Espanyol per un gol a cap. Després del descans, el Barcelona surt amb gran empenta disposat a fer la pau... i a superar-la. En efecte, Fernàndez marca l'empat i poc després Escolà aquest gol de la foto que serà el de la victòria...

III. — ...que el públic barcelonista — una gran majoria — rep amb les mostres evidents d'entusiasme que els nostres lectors poden veure.

(Fotos Berd-Buyosa)

A SABADELL

Una difícil victòria del Sabadell damunt del Girona, per tres gols a dos

Hom ja conceptuava difícil la partida que el Sabadell disputà ahir al Girona, però no fins al punt que el cercle local es veiés tan a prop d'ésser batut a domicili. Sense intentar restar gens de mèrits al Girona, cal reconèixer que el Sabadell està passant per uns mals moments, i aquesta va ésser la causa principal que en mancar quinze minuts per al final el marcador assenyalés dos gols a un a favor del Girona.

Si hom compara les actuacions del Sabadell amb les dels adversaris que ha tingut darrerament, es dóna compte que l'equip local acusa una evident superioritat de conjunt, superioritat, però, que desapareix pel que fa referència a potència ofensiva.

La línia atacant del Sabadell, a desgrat d'estar composta gairebé pels mateixos elements de la temporada anterior, dóna un rendiment ben inferior del que donava aleshores. La causa és ben fàcil de trobar-la; tota la davantera del Sabadell pot dir-se que jugava i juga per a Gual, gairebé tots els atacs que porta a terme l'onze local acaben als peus de Gual, a fi que aquest s'encarregui de finalitzar-los. Mentre Gual efectuava aquesta tasca amb encert, els triomfs del Sabadell se succeïen, però com que actualment està apagat, les victòries del Sabadell són tan escasses, que en cinc partits n'ha aconseguit solament una, la d'ahir.

A més, el Sabadell es troba que en constatar la seva pròpia ineficàcia en la major part de les ocasions, resta un xic desmoralitzat, i a no ésser alguna momentània inspiració d'algun dels seus elements, es troba materialment impossibilitat d'abastar el triomf. Ahir mateix, de no ésser una fantàstica rematada de Sospedra, que aconseguí de forma inversemblant el segon gol del Sabadell, la victòria del Girona era cosa segura, malgrat no haver superat en cap moment l'onze local.

El Girona no va jugar cap encontre remarcable, i creiem que el motiu pot ésser atribuït a la facilitat amb què va marcar els seus dos gols. En veure el Girona que el marcador li era favorable adoptà tot seguit una marcada tàctica defensiva, particularment fins al final de la primera part, en què actuà pràcticament amb tres davanters, puix que els dos interiors jugaven a la línia mitjana, la qual es tractava de reforçar.

Després el Girona tornà els interiors a llur lloc habitual, i aconseguiren que el joc esdevingués més anivellat; això si bé permeté que el marc sabadellenc es veiés més amenaçat, va ésser causa que els perills a la porta de Francàs fossin molt més perillosos que de primer, per haver-hi menys elements encarregats d'allunyar els perills. Amb tot, el resultat de dos gols a un a favor del Girona no variava, i quan més refiats estaven els visitants va produir-se la jugada de Sospedra, que indubtablement va decidir el partit.

El Girona va fer-nos l'efecte d'un equip que es desplaça per cercar un resultat honorable, i que en veure'l superat, encara no sap quina tàctica adoptar per assegurar-lo.

En Mallorquí va tenir cura de la direcció de l'encontre, i durant la primera part estigué excellent; després tingué menys encerts, però el seu arbitratge pot ésser considerat en general com a bo. Tingué sobretot l'energia necessària per a no deixar degenerar el partit cap al joc violent.

* * *

El primer gol de la tarda va entrar-lo el Sabadell quan tot just feia un minut que jugaven, degut a una passada de Perera a Sospedra, el qual rematà amb un gran xut que trobà Francàs desprevingut.

La partida continuà amb major domini del Sabadell, tot i que es produïen sovint seriosos atacs del Girona, generalment allunyats per la defensa local.

Al cap de quinze minuts es produí un còrner contra el Sabadell, en l'execució del qual Florença es descollocà, i Ferrer entrà el gol de l'empat d'una oportuna capcinada.

L'obtenció d'aquest gol donà coratge als jugadors visitants, els quals exerciren una forta pressió damunt el marc local, i al cap de pocs minuts Clara xutà fortament i collocat i aconseguí el segon gol del Girona.

Tot seguit els interiors locals es retardaren considerablement fins a actual junt amb els mitjos, la qual cosa els donà bon resultat, ja que, a desgrat del gran domini del Sabadell, la porta gironina no pogué ésser novament traspassada.

En ésser represa la lluita, el Girona presentà altra vegada la davantera completa; el primer que veiérem digne d'esment va ésser l'actitud de l'àrbitre, el qual, en veure que algun jugador emprava un joc poc correcte, els reuní tots i els féu els advertiments del cas.

La lluita esdevingué anivellada, amb lleugera tendència a favor del Sabadell; la característica del partit no experimentà gaires variacions fins que, al cap de trenta minuts de la segona part, en un dels atacs locals, Sospedra corregué la bala i després d'internar-se lleugerament, disparà un xut formidable que anà directament a la xarxa, malgrat la bona collocació de Francàs.

Aquest gol desconcertà palesament el Girona, ensems que donà més coratge al Sabadell, el qual intensificà els seus atacs, i gràcies a això Sospedra va efectuar una centrada tan precisa, que Gual no hagué de fer altra cosa que posar el cap i la pilotà traspassà novament els dominis de Francàs.

Els equips es presentaren com segueix:

Sabadell: Florença, Morral, Blanc, Argemir, Font, Gràcia, Sospedra, Calvet, Gual, Barceló i Perera.

Girona: Francàs, Farró, Torredeflot, Campa, Prieto, Castillo, Lluch, Clara, Trujillo, Ramon i Ferrer.

P. E.

A SANT ADRIÀ

El Badalona, en un partit poc brillant, va batre el Júpiter per 2 gols a 1

El partit, sobre el paper, feia preveure una lluita aferrissada i interessant entre els ds contendents. El Júpiter, que en aquesta primera volta del Campionat de Catalunya havia palesat una bona forma i usdefruitava el segon lloc de la classificació, no estava en disposició de deixar-se prendre els dos punts en litigi per un Badalona que compartia amb el Sabadell la "llanterna roja".

Per una altra banda, al club de la costa li calia, ultra els dos punts, l'interès natural a oferir als seus nombrosos partidaris la primera victòria de campionat, ja que els dos punts que ostentava en la taula de classificació eren adquirits en sengles empats; i això no encaixava prou amb les aspiracions dels costenys.

Aquestes consideracions pesaven en els comentaris que es poguessin fer abans del partit, les quals no eren suficients per a aventurar un pronòstic amb probabilitats d'èxit.

Finalment, el Badalona aconseguí la victòria, però no sense que fins als darrers minuts del partit pogués donar-se per adjudicats els dos punts.

La lluita, veritablement, fou aferrissada, tant, que la característica principal del joc desenrotllat fou la duresa emprada per tots dos equips. El Badalona, que en el que va de Campionat s'ha guanyat la fama d'ésser un equip dur i difícil de batre, ahir va consolidar aquesta fama en forma remarcable. No som pas partidaris que al futbol s'hi jugui amb la netedat del parxís, però tampoc no tenim cap simpatia pel futbol que sobrepassa els límits de la duresa per a entrar en la violència desenfrenada, cosa que lamentablement es constatava ahir en veure a cada moment el joc interromput a conseqüència d'aquesta modalitat de jugar.

El Júpiter, en veure com anava la cosa, també posà el que pogué de la seva banda, i va fer més difícil la labor de l'àrbitre, el qual, a desgrat de la seva bona voluntat, no pogué impedir que el joc, a mesura que avançava el partit, es fes més dur i perillós.

La conseqüència d'això fou que la partida va perdre brillantor i espectacularitat. De totes maneres es va jugar sempre amb el peculiar entusiasme que caracteritza els dos adversaris d'ahir. Les jugades es portaren a un tren molt viu i la inseguretat del resultat definitiu aguantà l'interès i l'emoció fins al moment de donar l'àrbitre per acabat el partit.

De sortida, el Badalona es fa amb la pilota i arriba fins als dominis contraris, però aquests, sense descoratjar-se ni el més mínimum, reaccionen i contraresten amb un fort atac que produeix la primera sensació de perill per a la porta badalonina. No obstant, el Badalona, que juga al seu camp i es veu més segur, simposà poc a poc, i Solà, el porter jupiterí, va haver d'entrar sovint en joc.

La defensa jupiterina treballa de valent i es prodiga allunyant la bala del seu marc. A mesura que transcorre el temps, el Badalona va afermant més el seu domini, i porta constantment l'ofensiva de l'atac.

El primer gol es marcà uns cinc minuts abans de finalitzar el primer temps. A conseqüència d'una fallada, seguida d'una indecisió de la defensa, Serra, l'interior esquerra badaloní, collocà un fort xut a l'angle, que Solà es va veure impotent per a deturar. I amb el resultat d'un a zero a favor del Badalona, s'acabà la primera part.

En tornar a emprendre el joc continuà l'equip de la costa la seva ofensiva, però el joc es veu sovint interromput a causa de la violència, i baixa de classe. Això ens priva de veure jugades precises i de conjunt. A desgrat de tot, el perill amenaçant un dels dos adversaris conservava la partida interessant.

Després d'un espai de temps que el joc fou altern, el Badalona torna a marcar per obra de Torres, en rematar un xut de Serra que tocà el pal. Després d'aquest gol, el Júpiter es revifà una mica, i arribà més sovint a la meta del davant. En un d'aquests atacs, Borràs, el defensa dreta badaloní que s'ha distingit tot el partit per la violència que emprà en el joc, fa una jugada illegal dintre l'àrea, que és castigada per l'àrbitre amb penalty. Tirat aquest per Diego, d'un tret fortíssim el converteix en gol.

El Badalona, veient que el Jupiter encara pot empatar i donar-li un disgust, pressiona el seu contrari i les seves línies acusen una més gran compenetració, i la davantera, amb passades més precises que abans, se situa en pocs moments davant del gol jupiterí. L'equip del Poble Nou encara té esma per a fer alguna jugada que posi els nervis en tensió als badalonins que omplien el camp.

A desgrat d'això, el resultat no canvià, i s'acabà el partit amb dos a un a favor del Badalona.

Del Júpiter es distingiren Daniel, Ibàñez, Soler, Diego i Solà.

I del Badalona, Navés, Borràs, Lledó, Cambra i Serra.

L'arbitratge de Baliu, per bé que imparcial, tingué alguns desencerts, per la qual cosa es pot qualificar de regular.

Els equips s'arrengleraren de la forma següent:

BADALONA:

Navés, Borràs, Lledó, Cristià, Camacho, Schild, Betancourt, Cambra, Forgues, Serra i Torres.

JUPITER:

Solà, Daniel, Ibàñez, Font, Soler, Mena, Diego, Galvany, Garcia, Perpinyà i Terradelles.

S. COSTA

A la primera categoria B, Granollers, Europa i Sant Andreu, igualats en el primer lloc

El darrer classificat és, per ara, la U. E. de Sants

A GRANOLLERS

El campió de Catalunya obté una remarcable victòria damunt el cuïsta del Torneig per 6 a 1

La posició que un i altre equip ostentaven en la classificació abans de celebrar-se aquest partit, feia suposar que el Granollers, amb més o menys facilitat, seria el guanyador de l'encontre, i, la realitat, traduïda en el marcador, confirmà aquelles suposicions, encara que la victòria granollerina fou obtinguda després d'un partit renyidíssim durant el qual els del Sants varen donar proves de tenir un equip amb condicions per a ocupar altra posició que en la que actualment es mantenen.

SENYORA
Li interessa conèixer
Intim

I fem aquest aclariment perquè el magnífic resultat aconseguit pel Granollers, amb seguretat que a alguns els semblarà demostració d'una poca potencialitat santsenca, quan en realitat el triomf granollerí no fou degut a altra causa que al millor encert i a l'encertada actuació de la seva davantera.

Enguany, com en la temporada passada, el Sants, tot i jugar molt, no segueix camí avant perquè es troba amb una davantera que si la formen bones individualitats, en canvi, conjuntament, és fluixa i sense que en els moments decisius sàpiguen acabar amb encert la jugada.

Així és com ahir, igual que en els partits jugats contra el Granollers durant la Promoció, el Sants es veié vençut per un equip que potser amb la mateixa potència seva, posseeix en canvi una davantera ràpida i decidida. La victòria del Granollers no fou pas difícil perquè els del Sants oposaren una valenta resistència, que no es doblegà ni un sol moment, tot i l'avantatge dels tres gols que ja en el primer temps portaven els locals, dos d'ells obtinguts en els tres últims minuts d'aquest temps.

I aquest esplèndid triomf del Granollers, aconseguit en forma que veiérem en els jugadors ganes de recuperació i desigs d'esborrar la derrota del diumenge passat en el terreny de l'Horta, ens omple d'optimisme i ens fa tornar a agafar aquella confiança que teníem en l'aquip abans de començar el torneig, i que per les actuacions portades a cap en els quatre partits d'aquesta competició ens havíen fet perdre.

Aquest optimisme creiem que el podrem mantenir en el successiu, si tots els jugadors, com ahir, posen en la lluita una mica d'amor propi i de voluntat, perquè de condicions tècniques no els en fan pas falta, observant que la modificació feta en la davantera collocant Rúbies al centre i incloent-hi Guix II en l'interior, ha donat un bon resultat, que no voldríem pas que només fos flor d'un dia.

El resultat reflecteix, doncs, la diferència d'actuació d'una i altra davantera, tot i que el Granollers, amb una miqueta de sort, podia haver obtingut dos o tres gols més, però també el Sants deixà de marcar-ne dos per fallar llastimosament Folch, sol davant de Casanoves.

Per ratlles, jutjarem Mateu insegur en els blocatges, potser degut al natural nerviosisme imposat per jugar contra el seu ex-equip i davant d'un públic que tant l'havia aplaudit, i en els darrers temps censurat.

La defensa tallà molt joc, encara que Villacampa no semblà pas estar en la seva millor forma.

Bona la ratlla mitjana, destacant Burguete i Busquets, encara que aquest, abusant de dureses i trucs sobrats de mala intenció.

I la davantera, ja ho hem dit, fluixa a més no poder.

Del Granollers, cal destacar Rúbies en el seu nou lloc i Rovira, el millor dels vint-i-dos. Els altres, compliren.

Arbitrà Santiago amb algunes equivocacions que afavoriren força els forasters.

Els equips es formaren així::

Sants: Mateu, Villacampa, Maranges, Cifuentes, Burguete, Busquets, Folch, Amposta, Hernàndez, Borràs i Iglésies.

Granollers: Casanoves, Aparici, Valls, Vila, Rovira, Torres, Eugeni, Garí, Rúbies, Guix II i Guix I.

Els gols foren obtinguts per Guix II el primer, als quatre minuts de joc, d'un cop de cap, deturant Mateu i escapant-se-li la bala de les mans s'introduí a la seva porteria.

El segon l'entrà Rubies, als quaranta-dos minuts, d'un xut que tocà le pal i anà a parar a la xarxa.

Guix entrà el tercer, dos minuts després, d'un xut ras que entrà davant la passivitat de les defenses i davanters locals i del mateix Mateu.

Als quinze minuts del segon temps, Rúbies aconseguí el quart, d'un tret fortíssim a l'angle.

Tres minuts després Folch marcà el primer i únic gol per al Sants, aprofitant-se d'una fallada de Torres.

Rúbies entrà el cinquè, rematant amb el cap una pilota que Mateu deixà escapar després de deturar un xut d'Eugeni, i cinc minuts abans d'acabar-se el partit, en centre d'Eugeni Guix II, d'un cop de cap, l'envià al travesser i Garí, oportú, el rematà a la xarxa, tancant amb el sisè gol el resultat de la partida.

A consignar, un gran xut de Guix I en els primers moments del partit que deturà Mateu i anà al pal sense que es decidís a entrar, i un altre xut de Garí que també tocà el pal i Guix II rematà a fora.

Al matí jugaren els equips reserves del Granollers i del Sants, també de campionat. Guanyaren els forasters per quatre gols a zero.

JOFRA

A SANT MARTI

En un partit emocionant el Martinenc i l'Europa empaten a zero

La jornada futbolística del Campionat de Catalunya, grup B, ens oferí un partit de gran interès. Era aquest el que jugaren ahir al camp del Martinenc els propietaris del terreny i l'Europa, equip que en el que va de campionat va donant mostres d'ésser un dels millors de l'esmentat grup. La partida que els dos onzes disputaren tenia que resultar interesant per dues raons: la primera, perquè de guanyar el Martinenc els dos punts, aquest milloraria la seva migrada classificació actual i donaria pas a una moral — que pot ésser la clau del ressorgiment definitiu dels blancs-vermells; i la segona, que l'Europa no es deixaria, així com així, arrebassar els dos punts per tal de no perdre la brillant marxa de la classificació.

Per tant, era segur que veuríem una lluita aferrissada, i per aquest motiu ahir el camp del Martinenc es veiés ple de gom a gom d'entusiastes d'ambdós onzes, els quals no pararen durant tot el partit d'aplaudir i animar els seus respectius equipiers.

Intim Segur pràctic inofensiu

No hi hagué ni vencedors ni vençuts, i el repartiment equitatiu dels dos punts en litigi fou el premi millor aconseguit. Per la classe de partit i per la importància que aquest tenia, era molt natural que durant la lluita es deixés relluir el nerviosisme dels jugadors, ja que en alguns moments la duresa amb què es jugà, sobrepassà els límits normals per a convertir-se en joc violent, però hem de fer constar que aquest no fou degut a mala intenció, sinó precisament al nerviosisme imperant.

L'encontre fou jugat a un tren fantàstic. Els moments de perill se succeïren constantment en ambdues parts. La pilota fregà diferents vegades el marc d'ambdues porteries, i segurament l'excés de nerviosisme que imperà privà als davanters d'aconseguir el gol.

Aquest partit fou un continu sofriment per als entusiastes d'ambdós equips, ja que sempre tenien el al·li al cor així que veien en perill la seva porta respectiva.

No obstant, tots els jugadors jugaren amb entusiasme i fe com poques vegades hem vist en un partit tan emocionant com el jugat ahir; en ambdós onzes hi hagué unes distincions. Tenim, per exemple, el Martinenc, en el qual sobresortiren els jugadors Moreno i Petrus. El primer fou un bon mig entre, el qual repartí i tallà joc d'una forma excellent. Petrus actuà serenament i bloquejava les pilotes amb seguretat, salvant així alguna vegada un gol segur.

Per l'Europa també es destacaren dos homes — sense voler treure mèrits als altres jugadors —: Montserrat i Muntaner. El porter europeista tingué una tarda d'encerts i igualment que el seu adversari, salvà ocasions perilloses per al seu marc; deturà un penalty en què fou castigat el seu equip, la qual cosa li valgué una ovació delirant. Muntaner jugà millor a la segona part que en la primera. Incansable corria de la defensa cap a la davantera, i marcà excellentment l'ala corresponent. Repetim, no obstant, que tots jugaren amb interès, i posaren llur entusiasme en la partida, la qual cosa va fer que la lluita fos interesant, i en acabar el partit el públic sortís satisfet per la forma en què es jugà o pel resultat d'un empat.

Intim El més fidel protector de la dona

En el primer temps es llançaren quatre còrners contra el Martinenc per tres contra l'Europa, i en el segon temps, quatre contra el Sant Martí per un contra els graciencs.

L'àrbitre, que ho era el senyor Alvarez, féu un arbitratge regular. Tingué algunes errades, les quals per la importància del partit i la serenitat dels jugadors en no emprar el joc violent, el salvaren del naufragi. A les seves ordres els equips s'arrengleraren així:

Martinenc: Petrus, Catafau, Madico, Magi, Moreno, Iranzo, Alvareda, Bolada, Cases, Gumà i Mas.

Europa: Montserrat, Barberà, Martí, Alminyana, Gimeno, Muntaner, Soler, Mas, Ballester, Arquer i Ventura.

Ocell

A TERRASSA

El partit Sant Andreu-Terrassa fou suspès per l'àrbitre abans de l'hora reglamentària

Feia molt de temps que al camp local no s'havia produït el cas que un encontre no acabés dintre el temps reglamentari. I afanyem-nos a dir que la decisió presa per l'àrbitre Menal en l'encontre d'ahir la trobem totalment inoportuna, injusta, àdhuc deslleial gosaríem a dir, en el sentit esportiu. Amb sinceritat: si haguéssim de mesurar la capacitat esportiva de Menal, el seu sentit de responsabilitat del càrrec que exercia ahir, podríem afirmar que l'àrbitre de referència va fer un mèrit que el justifica amb escreix per a ésser inclòs en la llista d'àrbitres disposats a ésser revisats.

Es inútil que Menal al·legui com a justificants de la decisió presa un atac de pànic, o potser com a conseqüència de l'agressió de què fou objecte, que nosaltres amb esperit humanitari som els primers de lamentar, fos d'unes proporcions que li impedissin continuar l'arbitratge en la plenitud de facultats físiques. En el primer cas, el del pànic, hi havia al terreny un nombre extraordinari de forces de seguretat. Cal dir que el cos de la guàrdia civil local és molt aficionat al futbol, tant les forces de cavall com les de peu. Quant a les probables lesions, malgrat que desconeixem el diagnòstic mèdic, no tindríem cap inconvenient a suposar que foren de pronòstic lleu. Al nostre concepte, la decisió presa per l'àrbitre és simplement un abús de les facultats que els reglaments atorguen als àrbitres.

Situem els fets. El partit es desenvolupà durant el primer temps amb les mateixes característiques. Un tren de joc viu, exempt de filigrana, però altament interessant. Un atac molt més fecund per part del Terrassa i una tasca insuperable portada a terme pel tercet defensiu del Sant Andreu. La impressió predominant era que el Terrassa marcaria el primer gol al més petit descuit d'aquella barrera defensiva. Tanmateix el gol arribà, per mitjà d'un magnífic cop de cap de Burillo, en el precís moment que l'àrbitre assenyalava orsai d'aquest jugador, donant per anullat el gol. Lleugeres protestes del públic local. L'atac del Terrassa és imposant, i una sèrie de trets passen fregant el pal. Sense cap variant fineix el primer temps. Les notes més rellevants: el gran entusiasme de tots dos conjunts: els vermells, en pla d'atac, i els barrats, en pla defensiu. I sobretot una noblesa exemplar en tots els contendents. L'arbitratge, diguem-ne perillós, per quant assenyalava una sèrie de fauts per a ambdós bàndols completament imaginaris. Un excés de zel que, malgrat adjudicar-li la més bona voluntat, tallava contínuament el joc.

Al cap de vuit minuts de joc de la segona part, que foren de tanteig, Colomer, del Terassa, es fa amb la bala, s'interna directe a gol i sobtadament fa una passada endarrera que empalma Burillo d'un tret imponent, i el Terrasa marca un nou gol, que és acollit amb una ovació fantàstica per la rapidesa i perfecció de la jugada. Però heus aci que Menal anulla el gol, allegant que havia xiulat una falta. L'escàndol en aquest moment és formidable. Es crida, es discuteix, sense extralimitacions de caràcter agressiu. Confessem que nosaltres no vàrem apreciar cap falta i menys d'envergadura. Els més sorpresos foren els jugadors i els partidaris del Sant Andreu.

Es reprèn el joc, després d'un interval d'atur forçós. En les jugades successives es nota un nerviosisme en el joc del qual fins aquest moment havia estat exempt. El públic continua exterioritzant la seva protesta. I, finalment, per acabar-ho d'adobar, el Sant Andreu marca el seu gol per mitjà de Gómez, en un centre-xut que Ibarra no pot detenir. Els jugadors del Terrassa reclamen orsai, i Brió II, en un moment d'exasperació, agredeix l'àrbitre. Ràpidament són separats, i l'àrbitre es retira. Passen uns quinze minuts i s'anuncia que Menal dóna per suspès l'encontre quan havien transcorregut uns setze minuts d'aquest segon temps.

Intim Higiènic i discret. Demaneu-lo a les farmàcies

El problema es presentava ben clar. Expulsió del jugador, tota vegada que el públic no havia pres part en l'agressió i ensems per existir força més que suficient per a garantir l'ordre. Tanmateix, Menal, no us empara cap dret de suspendre un partit quan mancaven trenta minuts de joc, en el curs del qual possiblement el marcador hauria variat, puix que el Terrassa, tot i l'anullació del segon gol, continuava com el conjunt més potent i més mereixedor del triomf.

En resum: un assumpte que portarà molt joc al Comitè de Competició i que pronostiquem molt difícil de resoldre amb justicia.

Els equips eren:

Sant Andreu: Cruz, Falguera, Sants, Castillo, David, Torres, Gómez, Treviño, Roig, Vallribera i Morales.

Terrassa: Ibarra, Brió II, Peñarroya, Laiola, Cadafalch, Colomer, Pueyo, Burillo, Polo i Bas.

A MATARO

Iluro, 4 - Mollet, 1

Una victòria més obtingué ahir l'Iluro en el partit celebrat al seu camp. No es preveia aquest resultat quan sortí al camp de joc l'onze local, puix que la seva composició, per diferents obstacles, es presentà amb suplències que minvaven molt el seu valor. No obstant una dosi de voluntat esborra aquests defectes.

El notable onze vallesenc, malgrat aquesta desfeta, no es pot titllar de dolent; molt al contrari, car, si bé el marcador se'ls feia advers en el transcurs del joc, fent excepció d'uns quinze minuts del segon temps, en els quals aconseguiren anivellar la lluita; fins i tot obligaren que s'emprés a fons la part defensiva local, creant jugades de considerable perill.

El partit es desenvolupà amb la més perfecta correcció, i l'àrbitre tingué una tasca fàcil. Aquesta conducta tant d'aplaudir que en els quatre partits de campionat que ja s'han efectuat aci s'ha obtingut, és digna d'ésser esmentada.

Al primer temps, després d'una anivellació de forces, els Ilurencs obtingueren el primer gol, per mitjà de Palomeres.

Degut a les indecisions de les dues línies ofensives, no s'aconseguí fer funcionar més el marcador.

Al segon temps, que fou jugat amb més rapidesa, anà avançant el nombre de gols.

Els locals, amb el canvi de lloc entre Gregori i Godax, donaren tot seguit un rendiment més positiu, i per aquest motiu aconseguiren tres gols consecutius. Gregori, en arreplegar una centrada de Collet, obté el segon gol Ilurenc.

Arran d'una centrada de Ramon a sobre gol, Palomeres marcà el tercer gol. Al cap de pocs moments Vila, amb una forta aclarida, llançà la pilota davant la porta, i Palomeres, amb el cap, obté el quart gol.

Quan mancave nuns quinze minuts per acabar el partit Bases, en combinació amb els seus companys, d'un tret que tocà al pal, obtingué el gol de l'honor per als seus.

Componien els equips:

Mollet F. C.: Monferrer, Rafa, Moreno, Sanç, Salanguera, Marxanet, Gordi, Cantarell, Gonzalo, Bases i Pérez.

Iluro E. C.: Florença, Terra, Vila, Ramon, Mariages, Judici, Gregori, Palomeres, Godax, Barrachina i Collet.

Actuà d'àrbitre el collegiat senyor Coll que complí regularment la seva comesa.

El públic, no gaire nombrós, sortí ben complagut del camp.

BELLAVISTA

A MANRESA

Manresa, 2 - Vic, 1

Ens temíem que la fama de què venia precedit el Vic era una cosa superficial, degut a què, els resultats obtinguts en el present torneig, eren deguts a haver-se obtingut en el seu propi camp enfront als equips més modestos del nostre grup.

No és, però, així. El Vic posseeix un conjunt temible, d'una conjugació que s'acosta força a la perfecció, i que féu passar una angúnia mortal al Manresa durant quasi tots els noranta minuts del partit d'ahir.

Val a dir que els locals no anaren aliats amb la sort i que el partit hauria pogut prendre efectivitat al penalty que, als cinc minuts del partit l'àrbitre els concedí d'una manera generosíssima. Però com que el penalty, per bé que no podia ésser altra cosa que penalty, era dels més discutibles que existeixen, no podia ésser gol i no ho fou. Castells el tirà fort, però sense malícia, i el porter aconseguí interceptar-lo.

Per complicar més la situació, als pocs moments el Vic obtingué el seu primer i únic gol, fruit d'una arrencada que culminà amb xut de l'extrem dreta Lossada que el porter manresà, incomprensiblement, deixà passar sense pena ni glòria.

Això féu que el partit prengués uns caires de nerviosisme, sobretot pel Manresa, que no li deixà fer gran cosa de conjunt en tota la partida. Atacà molt, però d'una manera cega, sense orientació i cercant solament un gran atac que, per estar mancat de càlcul i de serenitat no podia tenir cap base efectiva.

L'arbitratge, molt meticulós, però bon xic benèvol, a càrrec de Ribera, i els equips rofen: Vic: Baldric, Blai, Vila, García, Duran, Ricard, Losada, Parera, Va, Buj i Toll.

C. E. Manresa: Roviralta, Castells, Rius, Julià, Griera, Costa, Ratera, Solernou, Serra, Senyal i Vilanova.



CICLISME

Salvador Cardona, vencedor de la Volta a Mallorca Destrieux venç a la darrera etapa

Palma 29. — Avui s'ha corregut la darrera etapa de la Volta ciclista a Mallorca, sobre un recorregut de 148 quilòmetres.

Ha vençut Destrieux, el qual ha emprat 5 h. 36 m. 11 s.; Pacheco, 5 h. 41 m. 48 s.; Cañardo, igual temps; Cardona, 5 h. 43 m. 20 s.; Pou, Gascon, etc.

La classificació general queda de la manera següent:

Cardona, 13 h. 27 m. 23 s.
Pacheco, 13 h. 32 m. 9 s.
Cañardo, 13 h. 36 m. 46 s.
Pou, Gascon, etc.

La victòria de Cardona i la «perfomance» de Cañardo

En el diari madrileny "Ya", signada per Díaz, s'ha publicat un articlet que pels "aires" que respira no volem que passi en silenci.

Comentant el triomf del valencià Salvador Cardona, l'alludit articulista diu que "Cañardo i Cardona corregueren "massa", i que cal investigar l'ocorregut".

Deixada anar l'acusació d'illegalitat en el resultat del Campionat d'Espanya, Díaz s'entreté a fer números per dir-nos que en els últims 25 quilòmetres Cardona "representa" que féu una mitjana de 42'253 quilòmetres l'hora; Cañardo, a 44'377 quilòmetres l'hora, mentre Montero féu 39'473.

El que més el "pica" és la performance de Cañardo i acaba dient: "I nosaltres tan ingenus que crèiem que únicament els "Auto-Union" eren capaços d'aconseguir "velocitats" tan sorprenents."

* * *

Solament quan l'esperit està encegat pel partidisme és quan hom no s'adona de les contradiccions en què incorre, puix que és ésser molt càndid creure que els valencians haguessin permès que Cañardo fos remolcat quan la majoria de corredors participants en el Campionat d'Espanya eren valencians.

Per poc sentit comú que es tingui es comprendrà de seguida que si Cañeardo s'arriba a remolcar d'algut cotxe, PRECISAMENT en el tros final, davant dels ulls del gran nombre d'aficionats que acudiren a presenciar el campionat, el nostre Marià, o no hauria acabat la cursa o bé en arribar a la meta i conèixer el públic que Canyardo havia estat tan prop de batre Cardona, el seu ídol, la pallissa i l'escàndol haurien estat de pronòstic.

Però la ignorància fa dir moltes nicieses; si no fos així, no comprenem com pot estranyar a ningú el fet de la fantàstica recuperació de Cañardo i Cardona en els últims quilòmetres, quan precisament la característica d'aquests dos corredors és el millor fons sobre Montero, el qual sempre, SEMPRE, en els darrers quilòmetres acusa el cansament per l'esforç produït. Si no hagués estat per aquesta causa, per aquest defecte, a hores d'ara Montero seria campió del món, títol que perdé també per defallir en els últims quilòmetres.

L'any passat mateix, en la disputa del Campionat d'Espanya, en els últims 25 quilòmetres perdé un considerable terreny respecte a Cañardo, tant que per poc més, si la cursa hagués tingut 10 quilometres més, el títol no hauria estat per Montero.

Demés, cal tenir també en compte que Montero, ignorem per què, sortí amb una moral deprimida, puix que plorà com una criatura abans de prendre la sortida.

Es que ja es pressentia batut?

El cert és que un corredor, que un atleta sense moral, està ja batut abans d'iniciar la lluita.



RUGBY

La Unió Esportiva Santboiana venç al R. C. Cornellà per 14 a 8

F. C. Barcelona i R. C. Hospitalet, en matx d'entrenament, ens donen ocasió d'apreciar la forma d'ambdós equips

Pot dir-se ja, després de la jornada d'ahir, que la temporada rugbística ha començat ja, amb l'empenta característica de tots els anys. U. E. Santboiana i R. C. Cornellà, campió i sots-campió de Catalunya en la temporada passada, es trobaren ahir, en matx amistós, en el terreny de joc dels primers, a Sant Boi.

Difícil és fer judicis a base d'una sola actuació, i més encara si aquesta és en començar tot just la temporada. Però com que, si algun interès tenia ahir l'encontre que comentem, era precisament perquè ens havia de permetre establir comparacions i fer càlculs per al proper campionat, vet ací que no ens podem escapar de dir-hi la nostra. De totes maneres, i perquè ningú pugui considerar-se enganyat, diem ja des d'ara que ens reservem el nostre judici definitiu—si és que en qüestions d'esport poden existir—per a quan el campionat hagi començat.

Si hem d'ésser francs, doncs, direm que l'encontre d'ahir no va estar pas a l'altura que correspon a un matx entre els dos primers classificats en el passat campionat de Catalunya. La principal característica del partit fou la irregularitat de rendiment evidenciada tant per l'un com per l'altre quinze. Només cal dir que la primera part finí amb el resultat de 8 a 0 favorables al Cornellà, i que aquest resultat es mantingué fins ben entrada la segona part, en què els santboians, recordant-se, potser, del títol que ostenten, s'imposaren d'una manera decidida fins assolir els catorze punts que els havien de donar la victòria.

Insistim una vegada més, en què no es pot fer massa cas d'aquestes actuacions irregulars primerenques. La manca d'entrenament, la poca compenetració entre els jugadors per motiu dels canvis que sempre s'observen en tots els quinzes a principis de temporada motiven el que els equips no donin pas el rendiment normal de què són capaços.

Confessem, però, que, tot i sortir vencedor, el Santboi no ens ha fet pas la impressió d'altres vegades. L'hi hem observat alguns forats en el seu equip, que si no procura tapar-los podrian donar-li algun disgust. De totes maneres, els degans del rugby ja han sabut demostrar-nos en altres ocasions que sabien superar les seves crisis i sortir sempre endavant.

Pel que fa al Cornellà, continua esent l'equip perillós amb el qual cal comptar sempre i no distreure's al seu davant. Potser no pugui repetir en la temporada present la seva brillant gesta de la passada, però no serà pas sense que hagi posat de la seva banda tot el que calgui per tal d'aconseguir-ho.

Dirigí l'encontre d'ahir el senyor Baltasar, el qual ho féu amb la seva acostumada competència.

* * *

Ahir també tinguérem ocasió de veure actuar, per primera vegada, el novell quinze de l'Hospitalet. No ho fou pas en matx oficial, però, amb tot, poguérem apreciar quelcom les seves possibilitats. Ens féu la impressió d'un conjunt poc treballat, encara, però en el qual hi ha matèria prima abundant per a ferne un quinze de qualitat. Tot depèn, ara, del cap directiu que els hagi de guiar. Si se'ls ensenya a jugar veritable rugby, poden fer grans coses. Però cal que no confonguin el rugby amb el joc violent ni l'atac quasi personal. Aclarim, però, que no volem pas dir que sigui aquesta la tàctica que ara usin. De cap manera. Però com que molts d'ells en rugby encara estan força verds—i no ho diem pas pel color del maillot—hi ha el perill que vulguin suplir la seva manca de coneixements amb la duresa, essent aquest el punt que nosaltres volem remarcar, per si és possible evitar-lo a temps.

El Barcelona, ahir, davantt de l'Hospitalet, féu una exhibició de forces—en qualitat i en nombre—impressionant. No els comptàrem, però segurament que hi havia tres equips complets al seu terreny de joc de la Diagonal, que s'anaren rellevant en el transcurs de l'encontre-entrenament fent suar tinta als blanc-verds. Per cert que poguérem veure actuar un nou element del quinze blau-grana—un anglès—, que un cop entrenat—feia tres anys que no havia jugat—pot fer un gran servei en la línia mitjana o de tres quarts del Barcelona.

De tant en tant no ve pas malament un canvi d'aires. Tota la poca o molta tècnica dels nostres equips ha estat importada de França. No hem d'oblidar, però, que a Europa els mestres del Rugby són, encara, els anglesos.

Si aquest nou element del Barcelona pogués ensenyar-nos alguna cosa nova seria qüestió d'aprofitar-ho tots. I consti que ho diem seriosament, encara que segurament a alguns aquestes paraules nostres els facin somriure...

No per això, però, deixarem de creure en la superioritat del joc anglès.

MART

Finalment, hem de fer constar que les ressenyes dels companys que presenciaren la cursa, no acusen cap anomalia en aquest aspecte de la velocitat, i que, àdhuc el mateix manager de Montero, el popular excampió d'Espanya, Josep Saura, ha manifestat que la derrota de Montero, fou deguda a l'error comès per aquest de sortir sense alimentar-se, i que a causa d'això en els últims quilòmetres, ajudat de la calor, l'excellent corredor irunès no mantingué la marxa inicial. — P. A. M.

Camions i Omnibus
D'OCASIÓ
De tots preus, marques i tonatges. Provinents de canvis amb unitats de les marques
G. M. C.
BLITZ
BEDFORD
Joan Flotats TAMARIT, 95 i 97 Telèfons 31506 i 32986 Barcelona

MOTOR AVIACIÓ

Comentaris en l'Aire





Original avió de construcció casolana que sols ha costat 90 dòlars al constructors. — L'avió en vol. La "carlinga"

Passen els dies, les setmanes i els mesos d'una manera ensopida, monòtona per a l'aviació catalana. Algún cop sembla iniciar-se una era d'activitat, gràcies a la realització d'un viatge aeri o d'un raid, però aquests fets, que solament tenen un interès local, no són recollits per la premsa universal com a fets diversos vulgars, dels quals es tenen esment un gran nombre cada dia. Un cop passats, la nostra aviació catalana torna a caure en el seu ensopiment. Tornen a ésser aquella dotzena mal comptada de **pilots que volen** i que es troben regularment en els terrenys d'aviació. Encara que certes estadístiques descaradament errònies pregonin una certa activitat que en la realitat no existeix, hem de confessar que hi ha hagut una "desinflada general". Aquesta "desinflada", aquest ensopiment de la nostra aviació no és degut a altra cosa que al fracàs complet, a la incompetència més absoluta de certs elements que ara fa prop d'un any feren una campanya demagògica per escalonar llocs de responsabilitat des d'on es proposaven destruir el poc que hi havia ací d'aviació.

Ara què ens resta fer? ¿Tornar a la lluita, lluita fàcil per als elements actius que el fracàs dels demagogs avantatja? Hom pot estar cansat de a feina de fer i desfer. Cal, doncs, buscar nous camins amb el fi que quan es creï una cosa d'aviació sigui una cosa definitiva. Cal fer noves organitzacions que facin impossibles aquestes estèrils lluites de capelletes, lluites que no són d'emulació, sinó de destrucció. Cal organitzar-se d'una manera nova perquè tothom que tingui afany de crear trobi un camp d'acció i en canvi quedi anullat l'esperit d'intriga, que és sempre destructor.

Pegueu una ullada a la premsa nacional i estrangera i veureu quant de moviment aeronàutic hi ha per arreu. Llegiu revistes tècniques i us assabentareu de l'interès que desperten els estudis i les investigacions que porten la conquesta de l'aire cap a nous perfeccionaments. Assistiu a les projeccions de films d'informació i veureu una desfilada d'assaigs pràctics de tota mena de realitzacions. Llavors gireu els ulls cap a nosaltres i analitzeu, compareu: ¿Tenim una escola d'aeronàutica? ¿Tenim un laboratori aerodinàmic? ¿Es donen ací cursos de navegació aèria? ¿Perfeccionem els pilots amb vols sense visibilitat? ¿i amb vols d'acrobatisme?

No, no tenim res d'això. No fem res. Ni creem tampoc una indústria de construccions aeronàutiques. ¿Doncs en què hem emprat el nostre millor temps?

Si haguéssim sentit un veritable amor per l'aeronàutica catalana, que equival a amor per Catalunya, hauríem preferit fer una feina modesta i sense lluïment que hauria constituït el sòcol d'una organització futura plena de meravelloses possibilitats, a l'actuació aparatosa inflada de "bluf" per la satisfacció de vanitats i d'egoismes personals.

Ara ja hem vist que pels camins seguits no arribarem a fer res que valgui. Cal, doncs, canviar; cal fer que l'aeronàutica deixi d'ésser un tema exclusiu dels petits nuclis que practiquen o fan creure que practiquen l'aviació. L'aeronàutica a Catalunya és una activitat que tots els catalans tenen el deure de mirar amb amor i al qual poden interessar-se directament o indirectament. Una organització ben concebuda pot fer créixer aquesta aeronàutica, posant de relleu totes les seves utilitats, que són moltes i que poden donar feina a molta gent, i aquesta gent podria llavors treballar-hi amb l'íntima satisfacció de no ésser una càrrega inútil, sinó un element productiu.

ANTONI ARMANGUER

L'Aviació al

Publi Cinema

Formidable documental d'Instrucció aeronàutica, sota la direcció del célebre aviador Thoret.

L'Ecole des Remous

A més: 68 avions en vol sobre els Alps Bavaresos.

El calendari de les curses d'automòbils per 1936

Reunits al local de l'Automòbil Club de França els representants d'Alemanya, Estats Units, França, Bèlgica, Gran Bretanya, Romania, Itàlia, Suïssa i Mònaco, ha acordat el següent calendari per a l'any 1936:

Primer de gener: G. P. d'Africa del Sud.
23 de febrer: G. P. d'Ivern de Suècia.
13 d'abril: P. G. de Mónaco.
10 de maig: G. P. d'Hongria.
30 de maig: G. P. d'Amèrica.
7 de juny: G. P. de Rio de Janeiro.
23 de juny: G. P. de França.
12 de juliol: G. P. Bèlgica.
26 de juliol: G. P. d'Alemanya.
3 d'agost: Cursa d'Irlanda.
23 d'agost: G. P. de Suïssa.
5 de setembre: T. T. de Gran Bretanya.
13 de setembre: G. P. d'Itàlia.
27 de setembre: G. P. d'Espanya.
4 d'octubre (o 17 de maig): G. P. Masaryck (Txecoslovàquia).
4 d'octubre: Cursa en costa de Faleac (Romania).

A l'Institut del Motor

CURSOS DE MOTORS D'EXPLOSIO I DIESEL

Segueix oberta la matrícula dels cursos nocturns de motors d'explosió i Diesel que té establerta la societat cultural l'Institut del Motor, per a la formació de mecànics especialistes.

Les classes que en forma teòrico-pràctica s'expliquen en les aules i laboratoris de l'Institut faciliten als socis la interpretació del funcionament dels motors, els materials que els integren, ajustatges, toleràncies, localització de defectes, avaries i els reglatges mecànics i elèctrics.

Com a complement d'aquestes ensenyances organitza l'Institut del Motor durant el mes d'octubre una visita collectiva a l'Escola d'Aviació Barcelona i una conferència pública sobre avaries en els motors.

Per a informes i matrícules al local social, carrer d'Enna, 157, P. N., de vuit a nou del vespre, cada dia laborable.

El Saló de l'Automòbil de París, obra les seves portes el dia 3 d'octubre

Mil dos-cents industrials exposaran llurs productes al Saló de l'Automòbil de París. En realitat d'aquest saló es podria dir "el saló del vehicle terrestre modern" S'hi veuran bicicletes, motos, autos, camions, autoòmnibus, tractors, autoraïls, automotrius etc. Enguany sembla que els industrials han fet un esforç reeixit cap a l'economia: vehicles de petita potència que, malgrat el poc costum, aconsegueixen velocitats interessants, seran els que cridaran més l'atenció del gran públic. Molts garanteixen per a llurs vehicles velocitats de 130, 140 i 150 quilòmetres per hora. Les formes de carrosseries són un xic modificades amb tendència a passar del seudoaerodinàmic a l'aerodinàmic veritable; bombat al davant, punxegut al darrera. Hi ha qui diu que encara aquestes formes semblen estranyes a primera vista, no trigaran gaire a agradar. En una majoria de cotxes, els fanals van dissimulats dintre els parafancs davanters.

Tornen els cotxes d'una potència de cinc cavalls com a vehicle utilitari al preu de vuit mil francs.

Quatre grans marques presenten models d'aquesta categoria.



El cotxe "Adler", conduït per Von Guillaume, a la seva arribada, després de batre el "rècord" Barcelona - Madrid en un temps de 6 hores 40 minuts

L'aviació a la pantalla

La setmana passada, en el programa del Publi-Cinema, figuraven dues informacions ben interessants per als elements aeronàutics. L'una era la presentació del planador amb motor de 25 cavalls, amb el qual Thoret travessa dues vegades els Alps anant de París a Torí i tornada. El llenç té en aquests casos el gran avantatge de poder veure en vol i poder jutjar un xic les qualitats d'un aparell; en aquella informació es veia Thoret exhibint l'estabilitat i la manejabilitat del seu aparell. Una atra informació era l'exhibició d'un petit avió, ben original, de les qualitats de vol del qual no es diu res, però el cost del qual no és superior a noranta dòlars. En reproduïm ací algunes fotografies, perquè l'avió és ben original, per la seva forma de fuselatge i pel riostrament visible dels llarguers de l'ala.

Altra vegada cap els Alps en planador amb motor

Thoret ha tornat als Alps en planador S. F. A. N. amb motor de 25 cavalls. Aquesta vegada no hi ha anat sol. L'acompanya, pilotant un altre planador igual, l'enginyer Blazy. Han anat fins a Domodosola per assistir a una cerimònia a memòria de Chavez, que fou el primer aviador que passà els Alps.

L'especialitat de l'aviador André Japy

Un pilot francès, propietari d'un monoplà "Aiglon Candron", es dedica des de fa una temporada a viatges d'un dia a llarga distància amb anada i tornada. Ha fet París-Oslo i tornada en un dia; París-Oran i París Tunis.

No cal dir que per ésser un aficionat a l'aviació demostra tenir una bona dosi de voluntat i unes aptituds indiscutibles de pilot i de navegant.

Els para-caigudes

Campbell Black, vencedor de la gran cursa internacional Londres - Melburne, que amb un company intentava batre el rècord de Londres al Cap, ha hagut d'abandonar el seu avió, que s'havia encès. Ell i el seu company han sortit en vida d'aquest mal pas, gràcies als paracaigudes.

¿No fóra interessant fer donar uns cursos teòrics i pràctics d'utilització de paracaigudes, a càrrec de Pérez-Mur, que és un dels parachutistes de més anomenada i que resideix a Barcelona?

No és cert que el «Pou» de Cervera s'hagi trencat en vol

Un periòdic de Madrid publica una informació que és errònia. Diu que en una festa d'aviació de Cervera un "Pou de Ciel" construït per uns aficionats d'aquella població es trencà en vol. Això no és cert. Aquell dia un aparell sofrí un accident, en el qual no s'hagueren de lamentar desgràcies personals i que fou degut a què el passatger de l'avió tregué, per distracció, el contacte de l'ignició. Cal fer constar que l'avió accidentat no fou el Pou".

Un aviador espanyol cap a Abissínia

Sembla, tanmateix, que Carlos Heredia ha estat admès per a lluitar amb l'exèrcit abissini.

Un concurs d'aterratges

Ens hem assabentat que l'A. C. de C. organitza un concurs d'aterratges reservat als pilots socis de l'entitat. Es el primer concurs que aquesta entitat organitza aquest any. El premi que es disputaran els participants és una magnífica copa.

L'inauguració de l'Aeriport del Nord, a Vitòria

Ahir a Vitòria fou inaugurat l'Aeriport del "Nord", celebrant-se una festa d'aviació.

Sensacional proesa d'un automòbil

"ADLER"

model «Trumpf» esport, de solament 1'700 lt. de cilindrada (11 HP.) i de velocitat màxima 120 K. P. H., conduït pel senyor Paul von Guilleaume i portant com pasatjera a la senyora Lotte Bahr, ha efectuat el recorregut

BARCELONA - MADRID

dintre les 5'30 i 12'10 hores del matí del 25 de setembre 1935.

Emprant el temps rècord de 6 HORES 40 minuts (a una velocitat mitja aproximadament 93 km. per hora), baix el control oficial de l'Automòbil Club d'Espanya **(temps subjecte a homologació).**

(Temps rècord establert oficialment fins a la data, 7 hores 12 min.).

Aquest mateix cotxe, coincidint amb la Gran Setmana Automobilista de Sant Sebastià, efectuà també els següents recorreguts:

SANT SEBASTIA-MADRID, en 4 hores 51 minuts (mitja 95'9 K. P. H.).

BILBAO-SANT SEBASTIA, en 1 hora 27 minuts (mitja aprox. 77 K. P. H.), temps rècord ja homologats per l'Automòbil Club d'Espanya.

Aquestes tres proves, més els desplaçaments intermitjos, efectuats en el curt espai d'una setmana, posan de manifest una vegada més la rapidesa, resistència i flexibilitat d'un motor, la seguretat del cotxe i la adaptabilitat de la tracció davantera, avui perfectament resolta.

"ADLER"

REPRESENTANT EXCLUSIU PER CATALUNYA:

Baltasar Fiol

Av. 14 d'Abril, 413 — Tel. 81707 — BARCELONA



A LA PISCINA DEL BARCELONA

Festival de comiat del I Curset d'Estiu Infantil

La magnífica tasca portada a terme pel Barcelona en oferir a tots els infants uns cursets de natació ha tingut un èxit insospitat. Amb una paciència i interès digne del millor elogi, Joan Trigo, aquest home que des de la secció infantil del Barcelona, tants campions ha fet pujar, tingué la bona idea d'agrupar en un curset una plèiade de nedadors i nedadores que feia goig de veure. Ahir, com a comiat d'aquest curset que no ha pogut ésser més fructífer, celebraren un escaient festival on tots els futurs nedadors i campions, palesaren les seves condicions.

Cinquanta infants entre nens i nenes, foren els participants. De públic, els pares i familiars que s'embadalien admirant les gestes dels seus menuts. Ovacions sorolloses després de cada cursa. Uns menuts que era bonic de veure llur xipolleig amb l'aigua, i unes maneres de nedar que més d'un consumat aprenent de "bronze" envejaria.

Festival simpàtic en tots sentits. I l'homenatge sincer i espontani que els petits tributaven a Joan Trigo en prova de gratitud per les ensenyances rebudes en aquest primer curset, que esperem que serà reemprès l'any vinent per així anar donant a la nostra natació les primeres matèries per a forjar la pasta de grans campions.

Heus ací els resultats obtinguts:

25 metres lliure (nenes). — 1, Núri Boada, 20; 2, Denis Miralles, 27'4; 3, Roser Aguilar, 28,8; 4, Joana Parés 28'8; 5 Pepita Bru, 30'8; 6, Rovira; 7, Marta Boada.

25 metres lliure (nois). — 1, Mora, 25,6; 2, Domènech II, 25'7; 3, Jordi Solé, 38,9; 4, Juan 29'3; 5 Soro, 30'6; 6, Almenara, 32'0; 7, Bosch, 37'0; 8, Josep M. Solé, 40'0.

50 metres lliures (nenes). — 1, Carme Ponsati, 38'1; 2, Guillemeta Miquel, 40'7; 3, Carmina Juandó, 40'8; 4, Weniger, 1' 8".

50 metres braòa (nois). — 1, Rovira, 42'6; 2, Martínez, 49'2; 3, Moreno, 49'4; 4, Pons, 50'6; 5, Cardona, 53'2; 6, Llorens, 55'0.

50 metres lliure (nois), primera cursa. — 1, Simó, 53'8; 2, Domènech, 53'2; 3, Miquel Soler, 55'8; 4, Fernàndez 1' 3" 6; Casasayas, 1' 15".

50 metres lliure (nois), segona cursa. — 1, Casàs, 46'2; 2, Jiménez, 48'2; 3, Miquel i A. Llorca, 48'6; Regaldà, 49'9; 5 Albert 56.

50 metres lliure (nins), tercera cursa. — 1, Ford, 51'1; 2, Ponsati, 51'2; 3, J. Bru, 54'4; 4, Lluelles, 55'0; 5, Llorenç, 58'7; 6, Miralles, 1' 7".

50 metres lliure (nois), quarta i darrera cursa. — 1, Francesc, 35'4; 2, Sels, 39'2; 3, E. Cortès, 39'4; 4, Quim, 44'2; 5, Bernades, 1' 45".

100 metres lliure (nois) equip campió d'Espanya infantil de 4 per 100. — 1, Castillo, 1' 15" 9; 2, Juandó, 1' 16" 6; 3, Cabrejas III, 1' 18" 1; 4, Matesanz, 1' 18" 2.

Salts de trampolí (nois). — 1, Juandó;. 2, Cabrejas; fins a vuit participants.

Festival internacional de natació a Girona

Dijous, a la Piscina de la Devesa, l'Star Olympique de Marsella fou acarat a una selecció gironina dels clubs G. E. i E. G. i C. N. Girona, reforçada amb alguns elements barcelonins.

Les proves, totes emotives en extrem, foren molt disputades, excepte el water-polo, on els francesos demostraren la seva gran classe fent una magnífica exhibició marcant onze gols, sense que els gironins poguessin marcar.

En el transcurs dels 100 metres braça fou batut el rècord de la prova per Porres II, el qual forní una cursa impressionant i entrà en primera posició. La marca aconseguida fou d'1'29'8-10, i el rècord antic era d'1'32.

Els resultats oficials foren els següents:

100 metres lliure. — 1, Bayon M., 1'11; 2, Plaja, G., 1'12'2-10; 3, Auladell, G., 1'15.

100 metres braça. — 1, Porres II, G., 1.29.8-10 (rècord batut); 2, Soler, G., i Fumat M., 1.33.8-10; 3, Frau, G.; 4, Castrello; 5, Escolà, G.

200 metres lliure. — 1, Boqueres, G., 1.39.8-10; 2, Reggis, M., 2.45; 3, Viusà, G., 2.58; 4, Bruguera, G.; 5 Ponçmartí, G.

3 x 50 estils. — 1, Equip del Girona: A. Granada, Porres, Puig I, 47; 2, equip de l'Star: Quintana, Funmat, Bayon, 1.48.4-10.

5 x 50, lliure. — 1, Equip del Girona: Granada, Boqueres, Barques, Plaja i Puig, 2'37; 2, Reggis, Bayon, Rayssac, Spagnoli, Lavergue, 2.39.

En water-polo l'equip de l'Star va guanyar per 11 gols a cap.

La puntuació final fou:

Girona, 10 punts; Marsella, 9.

* * *

L'endemà se celebrà un festival revenja. Els francesos venceren en tota la línia. Els gironins, mancats d'alguns dels seus millors elements, no van poder contrarestar la formidable pressió dels seus antagonistes, els quals s'adjudicaren la majoria dels primers llocs i venceren també en el water-polo per 10 gols a 1.

Durant el transcurs de les proves, la senyoreta Mary Vernet, rècordwoman i campiona de Catalunya dels 200 i 400 dors, va efectuar una exhibició sobre 100 metres. Fou molt aplaudida.

La puntuació final va ésser:

Marsella, 14 punts; Girona, 6.

* * *

Diumenge a la tarda, una selecció del C. N. Barcelona, de la qual formaven part les germanes Soriano, es va acarar amb una selecció de nedadors locals.

Els resultats foren:

100 metres, lliure. — 1, Plaja, G., 1.11; 2, Brull, B., 1.12.4-5; 3, Parés, B., 1.16; 4, Auladell, G., 1.16.3-5.

100 metres braça. — 1, Porres II, G., 1.30; 2, Frau, G., 1.33.2-5; 3, Aymó, B., 1'39.2-5.; 4, Castrello, G.; 5, Masoni, G.

200 m., lliure. — 1, Cabreja II, B., 2.00.4-5; 2, Bruguera, G., 3.5.

3 x 50. — 1, Equip A Barcelona: Martí, Aymó, Perrier, 1.57.1-5; 2, Equip B Barcelona (mixt), C. Soriano, E. Soriano, Parés, 2.1.4-5.

3, Equip Girona, Buscató, Soler, Salgado, 2.2.

5 x 50. — Equip Barcelona: Parés, Brull, Cabrejas, Perrier, Puig; equip Girona: Porres I, Molins, Vàzquez, Auladell I, Plaja, ex-aequo, 240.2-5.

Water-polo: Barcelona guanya Girona, per 5 a 0.

PUNTUACIO FINAL

Barcelona: 17 1-5.
Girona, 14 1-5.

* * *

Les senyoretes Soriano feren diverses exhibicions que foren molt aplaudides.

També s'efectuaren diverses proves socials.

DE REUS

IV TRAVESSIA AL PORT DE SALOU

Ferran Salvo i la FAEET guanyen la cursa i baten el rècord de la prova

A les quatre de la tarda va ésser donada la sortida de les dues nedadores que participaven en la Travessia al Port. Cinc minuts més tard va ésser donada la sortida a la resta de nedadors, i tot seguit en Salvó agafà el cap de la cursa, seguit per Tella i el seu company d'equip Albardaner, que poc abans de mitja cursa ha remuntat Tella, el qual també s'ha vist superat per Cabrejas i Oller, però, amb tot, ha fet una cursa superba, així com l'altre local Roca, aconseguint els dos primers llocs de llur categoria.

Paràgraf a part mereixen les gentils ondines dels Ploms, puix que són dues nenes que pertanyen a la categoria d'infantils, i han portat la cursa amb un ritme acompassat que les ha permès d'arribar al lloc on era situada la meta davant de molts nedadors i en perfectes condicions físiques, que han estat molt comentades favorablement pel nombrós públic que ha presenciat el desenllaç de la cursa.

Gispert, el novell veterà dels Ploms, ha demostrat fins on es pot arribar en constància i voluntat.

Per equips el Barcelona s'ha vist superats per un punt per la FAEET.

L'organització, a càrrec dels dirigents dels Ploms, ha estat model, per la qual cosa felicitem els organitzadors.

LLUIS MAS

RESULTATS TECNICS

1. Ferran Salvo, F. A. E. E. T., 17' 20". Rècord de la cursa. Senior.
2. Joan Albardaner, FAEET, junior, 17' 35".
3. Josep Cabrejas, C. N. Barcelona, senior, 17' 50".
4. Antoni Oller, C. N. Barcelona, junior, 18' 37".
5. Joan Tella, Ploms, debutant, 18' 45" (campió local de fons).
6. Carles Bonacasa, C. N. Barcelona, senior.
7. Manuel Lecha, íd. íd.
8. Abelard Bosch, FAEET, senior.
9. Adolf Subirats, FAEET, junior.
10. Francesc Roca, Ploms, debutant.
11. Pere Marquès, FAEET, debutant.
12. Josep M. Trias, C. N. Barcelona, debutant.
13. Josep Rovira, independent, debutant.
14. Joan Mater, Ploms, deb.
15. Pere Vilà, íd. íd.
16. N. Canyades, independent, debutant.
17. Manuel Güell, Ploms, deb.
18. Sta. Antònia Sardà, Ploms, infantil.
19. Josep Tarragó, Ploms, junior.
20. Josep Felip, Ploms, debutant.
21. Joan Blanchar, Ploms, deb.
22. Sta. Maria Tella, Ploms, inf.
23. Ventura Mercader, Ploms, debutant.
24. Antoni Martí, Ploms, deb.
25. Amadeu Margalef, íd. íd.
26. Francesc Folguera, Ploms, infantil.
27. Joan Gonzàlez, íd. íd.
28. Antoni Gispert, Ploms, veterà.
29. Josep Noguers, Ploms, inf.

Inscrits, 37. Sortits, 34. Arribats, vint-i-nou.

Classificació per clubs:

1. FAEET, 31 punts.
2. C. N. Barcelona, 32.
3. Ploms, 61.

Classificació per categories nedadors:

Seniors: 1, Salvó, FAEET; 2, J. Cabrejas, C. N. Barcelona; 3, C. Bonacasa, C. N. Barcelona.

Juniors:

1. Joan Albardaner, FAEET; 2, A. Oller, C. N. B.; 3, A. Subiratss, FAEET.

Debutants:

1, Joan Tella, Ploms ;2, F. Roca, Ploms; 3, Marquès, FAEET.

Infantils:

1, Folguera, Ploms; 2, Gonzàlez, Ploms; 3, Noguers, Ploms.

Veterans:

1, Antoni Gispert.

Femenina:

1, A. Sardà (Ploms); 2, Maria Tella.

FIXADOR TABU

DOMINA ABRILLANTA I PERFUMA ELS CABELLS



Els partits «clàssics» d'ahir fora de Catalunya

A BILBAO

Athletic de Bilbao, 1 — Arenas, 0

Bilbao, 30. — La millor entrada de la temporada es registrà ahir al camp d'Ibaiondo, encara que no arribaren a omplir-se totes les localitats. Els contendents eren l'Arenas i l'Athletic, i encara que el dia no era molt bo, la lluita entre els dos equips representatius del futbol biscaí va interessar als aficionats.

Va guanyar l'Athletic per un gol a cap. La victòria estigué indecisa durant tot el partit. En general van dominar més els de l'Arenas, però sense eficàcia rematadora. A mesura que avançava el partit, el major fons dels jugadors de l'Athletic va fer que el joc canviés, i així, per bé que en una jugada ben poc vistosa, els atlètics obtingueren un gol que els va servir per a adjudicar-se la victòria.

Aquest gol, l'únic de la tarda, fou aconseguit al cap de vint-i-cinc minuts del segon temps, en aprofitar Bata una fallada del porter adversari. Anteriorment havia marcat l'Arenas, en rematar Rufo una passada de Guruchaga, però l'àrbitre va anullar el gol per orsai.

Hi hagué un incident entre Gorostiza i Sansalvador, a conseqüència del qual l'àrbitre es va veure obligat a expulsar el defensa de l'Arenas.

L'arbitratge de Plàcid Gonzàlez, discret.

Els equips eren:

Athletic: Blasco, Cilaurren, Luis, Calvo, Muguerza, Gerardo, Emilio, Iraragorri, Bata, Bergareche i Gorostiza.

Arenas: Egusquiza, Sansalvador, Arireta, Angel, Petreñas, Silvosa, Larondo, Rufo, Gurruchaga, Eguia, Basaguren.

Gurruchaga, que feia la seva presentació, tingué una tarda acceptable. En el joc baix va actuar bé, però en el joc alt la major alçària de Cilaurren i Muguerza li anullaren totes les jugades.

A MADRID

Athletic, 0 - Madrid, 2

Madrid, 30. — No arribà a omplir-se l'Stadium Metropolità. Segurament el públic es ressentí dels preus de les localitats, considerant que no estaven en relació amb un partit de començament de temporada. De totes maneres fou la millor entrada registrada fins ara, i el partit fou seguit, com és costum, amb viu interès i apassionament per part dels incondicionals del Madrid i de l'Athletic.

Tots dos clubs presentaren els millors equips que actualment poden arrenglerar.

Per l'Athletic formaren: Pacheco, Mesa, Valcàrcel, Gabilondo, Marculeta, Ipiña, Marín, Arocha, Elicegui, Estomba i Peña.

I pel Madrid: Zamora, Ciriaco, Quincoces, León, Bonet, Souto, Kellemen, Regueiro, López Herranz, Lecue i Emilín.

L'Athletic juga amb un coratge i una velocitat extraordinaris. La segura defensa del Madrid ha d'actuar amb energia per tal de contrarestar les impetuositats dels seus adversaris. Així i tot, de vegades és burlada la muralla que formen Ciriaco i Quincoces, i en una d'aquestes ocasions Zamora ha de llançar-se amb valentia als peus d'Elicegui, per a prendre-li la pilota, que l'irunès havia rebut avançada. A conseqüència de la topada resulten lleugerament lesionats Zamora i Elicegui.

Un gol marcat per Emilín en rematar una passada de López Herranz és anullat per l'àrbitre, que el considera obtingut en orsai, criteri que no comparteix una bona part del públic.

Joc anivellat. Un xut formidable de Kellemen va a còrner. En aquests moments ataca el Madrid, però els atlètics repliquen i no desaprofiten les oportunitats d'inquietar Zamora. Acaba el primer temps amb empat a cap gol.

En començar la segona part hom observa que actuen amb més lentitud. Realment, el tren esgotador amb què començà a jugar l'Athletic no podia durar molt.

Observem que Zamora està ressentit de les trompades rebudes durant el primer temps. No pot xutar amb desimboltura i es mou amb dificultat. Arocha torna a lesionar-se i es retira per una estona. Per cert que quan torna a aparèixer per poc no marca un gol al Madrid en ocasió d'un còrner.

Al cap de dinou minuts es decideix el partit. Des de quasi la meitat del camp León tira una falta. Emilín remata amb el cap i Pacheco falla.

Arocha i Marín han permutat llurs locs. El canari tracta de realitzar i cau a terra aparatosament. Realment no havia d'haver tornat a sortir.

L'Athletic es desinfla clarament i el Madrid domina. Al cap de vint-i-set minuts va el segon gol, en un magnífic xut de Lecue que rebutja Pacheco i Kellemen remata irremissiblement.

El partit acaba amb el resultat de dos gols a cap a favor del Madrid.

NEUMATICS i BUGIES GOODYEAR

CASA CAUNER, Passeig de Gràcia, 93 — BARCELONA

Punching-Ball

Joe Louis posà k. o. Max Baer en quatre represes, i confirmà ésser el millor pes fort del món

On li trobaran adversaris? — Hi ha qui parla de muntar un combat Louis - Uzcudun, a Barcelona, però creiem que Paulino s'estimarà més aquella oferta de 45.000 dòlars que li han fet els americans. — Els amateurs de Catalunya van batre els de Llevant per cinc victòries a tres

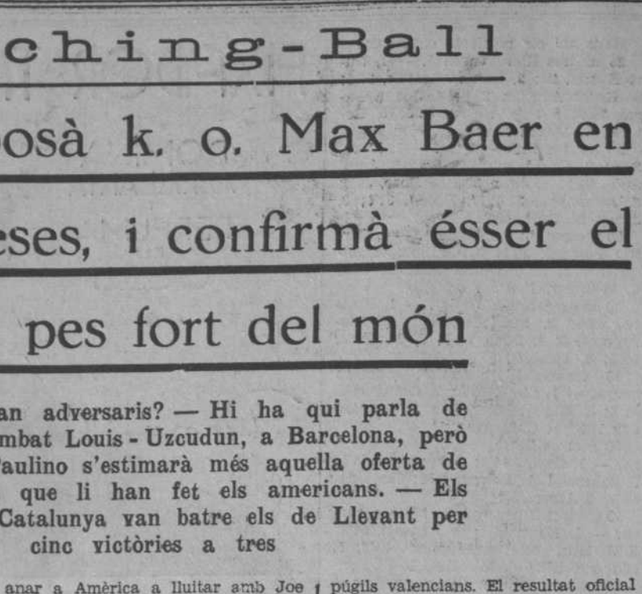
Com en general es preveia, el combat Max Baer-Joe Louis, va tenir totes les característiques d'un grandiós esdeveniment. La recaptació vorejà el milió de dòlars, assistiren a la lluita més de vuitanta mil persones, es creuaren quantitats fabuloses entre els partidaris d'ambdós púgils, i per acabar-ho d'arrodonir ben bé, Max Baer va resultar batut per k. o. en quatre represes. Més interessant no podia pas ésser-ho.

Escribiem fa quinze dies que Joe Louis, una vegada passat l'escull que li representava Max Baer — nosaltres, tot i haver previst la victòria de Joe Louis, no esperàvem pas que la desfeta de l'ex-campió fos tan sorollosa —, es trobaria davant per davant de Max Schmeling que provaria de barrar-li el camí del títol. I, en efecte, les agències informatives ja comencen a ocupar-se del marit d'Anny Ondra, i són molt els crítics que creuen que és l'últim puntal en què es pot arrepenjar el prestigi de la raça blanca, en la lluita contra aquest temible gladiador negre de 21 anys, que en els moments actuals tothom considera com la més perfecta màquina de boxar de tots els temps. Però la desfeta de Max Baer ha estat tan sorollosa, tan aplastant, que per ara Max Schmeling no s'ha pronunciat sobre el particular, i encara no hem pogut saber si li vindria de gust o no de sortir a provar si estava de sort davant el nou fenòmen de la categoria màxima. En canvi, James Jimmy Braddock, actual campió de totes les categories, s'ha permès opinar que Joe Louis és relativament fàcil de batre, i que ell espera poder-s'hi acarar per a demostrar-ho. Les declaracions optimistes del campió del món, han causat una impressió completament diferent del que ell esperava, i els crítics de Nova York, lluny de meravellar-se davant aquest cas d'heroisme i de ganes de prendre mal, s'han limitat a opinar que Joe Louis donaria compte del campió del món encara que només pogués boxar amb una sola mà.

La millor demostració de la classe excepcional de Joe Louis, és la ressenya, represa per represa, del combat amb Baer. L'ex-campió mundial, tot i el seu descens de forma, semblava que aquesta vegada s'havia preparat a consciència, i que, almenys, seria difícil acabar-li la resistència. No en va havia estat considerat com un dels boxadors més complets que havien militat en la categoria màxima, i se'l tenia com al més difícil d'afadigar de tots els pesos forts de l'actualitat. Es considerava que Max Baer posaria a prova el punch de Louis, i al mateix temps es confiava en què el protegit de Jack Dempsey demostraria si el negre era bon encaixador o no ho era. La descripció de les quatre represes que durà el combat, és la resposta més eloqüent que podia donar Louis. Totes aquestes taigudes de Max Baer deuen haver convençut fins els més escèptics.

La premsa diària ha publicat aquests dies un article que diuen que ha escrit Max Baer, i que porta el suggestiu títol de "Com he estat batut. Sense discutir si l'ha escrit ell o no — ja que està molt ben redactat — o si només l'ha inspirat, volem remarcar-ne la modèstia que hi ha abocat Max Baer. Es un article digne d'un frare de la Trapa, que de la primera a la darrera ratlla només diu que veritats, i on Max Baer se'ns presenta sota un aspecte nou, que ens hauria costat molt d'endevinar en ell. La més humil de les violetes bosquetanes queda orgullosa al costat d'aquest penedit fins a l'exageració. Dóno tota la impressió de què aquest article Max Baer el va escriure o bé quan encara sota els efectes depriments del k. o., o bé esperonat per la més que respectable quantitat de dòlars que li devien donar perquè fes aquest paperot de bon minyó. No s'explica d'altra manera.

I ara Joe Louis què farà? De moment deurà esperar que li donin l'oportunitat per a proclamar-se campió. I mentrestant diuen que vindrà a fer el viatge de noces a Europa — ja que va casar-se dues hores abans del combat — i aprofitarà les oportunitats que se li presentin per a guanyar algun dòlar més. ¿Adversaris? De la seva classe no en trobarà cap, però del seu pes no creiem que n'hi faltin. El futur campió del món de la I. B. U. (!!) que ha de sortir de l'imminent combat entre Pierre Charles i Georges Godfrey, pot ésser, si no agafa massa por, un excellent punching-ball per a Joe Louis. I utra d'aquests, encara queda Paulino Uzcudun, el nostre inefable campió vitalici dels pesos forts espanyols. Ja feia uns quants dies que haviem llegit que li oferien un pilot de dòlars si es comprometia a anar a Amèrica a lluitar amb Joe Louis. Ara, després de la gran victòria de Louis, l'oferiment s'ha repetit, i sembla que si surt amb el negre de Detroit, li donaran 45 000 dòlars i un tant per cent de la recaptació. No hi ha dubte que aquest combat desvetllaria un gran interès,



JOE LOUIS, el boxador del dia (Foto Arxiu)

ja que Paulino segueix tenint un envejable cartell als Estats Units, gràcies a ésser l'únic pes fort de la vella guàrdia que no ha flectit mai el genoll davant de cap adversari. Tots els que coneixem el tarannà de Paulino, estem convençuts que així que l'oferta sigui en ferm, el simpàtic basc no s'hi pensarà gens i se n'anirà allà on convingui. I farà bé. 45.000 dòlars són molts dòlars!

Però aquest combat Louis-Uzcudun, no creiem que tinguin ocasió de presenciar-lo els aficionats de cap ciutat d'Espanya. Amb sorpresa, amb estupefacció quasi, hem vist com no faltava qui parlés de les possibilitats de muntar aquest combat aci. Una vegada va sortir bé — quan Carnera-Paulino a l'Estadi — perquè Paulino passava una bona època i Carnera era un gegant com no en corrien. Però una segona edició de Paulino—quan el combat amb Max Schmeling el dia de la reunió dels set-cents milions de combats — va resultar un fracàs econòmic. Creiem que una nova temptativa, encara que fos a base d'un negre tan excepcional com és Joe Louis, només podria sortir bé si el combat tenia lloc en una plaça de braus. Probablement la Monumental resultaria petita per a encabir-hi la gran quantitat de gent que desitjaria veure si era veritat que n'havia sortit un de prou fort per a posar k. o. a l'Uzcudun. Però cal tenir present que aquesta gran gentada, no pagaria els preus que seria necessari establir per a salvar-se del naufragi econòmic. Caldria, doncs, organitzar-ho a base de preus moderats, i aleshores només queda el recurs de l'Estadi. I de l'Estadi potser valdrà més que no en parlem.

De totes maneres admetem que a desgrat de tot això que acabem d'escriure, surti algú i organitzi aquest combat, a la Monumental, a l'Estadi, o allà on sigui. Tot depèn de la importància que hom doni als bitllets de mil.

* * *

Dissabte a la nit, va tenir lloc a l'Iris Park la reunió amateur Catalunya-Llevant, esperada amb molt d'interès, després dels incidents que es registraren a València en ocasió dels campionats d'Espanya. Amablement no invitats pels organitzadors, vam anar a l'Iris, i no ens fou possible adquirir una bona localitat, ja que el ple era imponent. Per això vam haver-nos d'acontentar amb una referència que va donar-nos un amic que hi assistí, i amb una altra que vam poder recollir de llavis d'un dels púgils valencians. El resultat oficial de la reunió foren cinc victòries a tres a favor de Catalunya, si bé el nostre primer informador ens assegurà que el lleuger Portillo havia guanyat encara que el fall li fos advers; per tant, el resultat hauria estat de sis victòries a dues a favor de Catalunya. I encara d'aquestes dues desfetes cal remarcar que el gall Lorente tenia el combat guanyat quan un inoportú cop baix va motivar que el desqualifiquessin. El púgil valencià que completà la nostra informació, ens confirmà igualment que Portillo havia guanyat, i que la decisió fou francament capgirada. "Però això — afegí — no és més que mitja compensació del que els jutges ens han fet a nosaltres. El mosca Céspedes havia perdut o com a màxim es mereixia només matx nul, i el campió dels plomes, el català Llobera, havia estat batut de llarg, i no obstant els han donat la victòria".

Creiem que els nostres habituals lectors, amb aquesta informació de segona mà, es donaran per satisfets.

QUENSBERRY

Llebrers

KENNEL CLUB

Resultat de les curses celebrades ahir

Tarda:

1.—Cursa Ligtening, 22.01 iardes: Coloma, Dinora, Triana i Rubia.

2.—Bizca, 21.50; Dora, Serastone, Blue Boy, Certain Marvel, Pancho II i Sparkfull.

3.—Rebecca, 20.70; Rayo, Blue Ruin, Moro, Max Flover i Chinford Katte.

5.—Morlita, 20.55; Caribe, Anvil Tone, Matt Mac Can, Katti II i Clarion.

6.—Zulu, 19.60; Espiga, Hidra, Héctor, Figaro i Mehari.

7.—Ratón, 35.55; Mainstay, Sevarstone, Blue Bar, Barbata, Burning Bush i Robinson.

8.—Sara, 18'50; Megaterio, Confucio, Sagitario, Parca, Tuareg.

9.—Tristan, 19.85; Linda, Diógenes, Zafiro, Moate Ofiris i Ciel.

10.—Botalon, 20.40; Drumcarn, Torero, Fershust i Sevarstone Sid.

Nit:

Primera cursa.—Planchayto, 21.40; Fitero, Barbicany, Calígula, Lazy Lad i Quitamanchas.

2.—Auro, 21.10; Tarti, Citro, Witty Prince, Laburnum Belle i Fairie Bourne.

3.—Empata Golden Easse-Pigmed, 19.50; Negus, Eterhbrigde Minstrel, Olli's Pal, Born Deat.

4.—Savage Sally, 19.70; Buchans Bridegroom, Zorro, Ulises, Armero i Pintada.

5.—Frison, 19.90; Joifull Kitti, Fenicio, Tosca, Quilon i Bandolero.

6.—Bataclan, 19.85; Pompof, Cant' be, Pulgarcito, Pregonero i Zancudo.

7.—Glensford Joe, 19.68; Turquesa, Alarico, Tabaco, Barba Azul i Boira.

8.—Babieca, 35.60; Birlocho, Spedy, Chinsford Toper, Pipa i Pancho.

9.—Sonny, 20.70; Joaquiles, Pantalon, Celta, Svarstone Jim i Anschert Flirt.

RESULTATS DELS CAMPIONATS DE FUTBOL

Primera categoria "A"

Badalona - Júpiter, 2-1.
Espanyol - Barcelona, 1-2.
Sabadell - Girona, 3-2.

Primera categoria "B"

Calella - Horta, 3-2.
Martinenc - Europa, 0-0.
Granollers - Sants, 6-1.
Terrassa - Sant Andreu, 0-1.

Segona categoria

Preferent

Manresa - Vic, 2-1.
Iluro - Mollet, 4-1.
Sant Cugat - Tàrrega, 3-3.

Segon grup

Gimnàstic - Santboià, 6-1.
Reus - Amposta, 1-1.
Poble Nou - Gràcia, 2-4.

CLASSIFICACIONS

Primera categoria A

Barcelona	5	5	0	0	20	7	10
Júpiter	5	2	1	2	8	10	5
Sabadell	5	1	2	2	7	11	4
Girona	5	2	0	3	11	13	4
Badalona	5	1	2	2	7	11	4
Espanyol	5	1	1	3	7	8	3

Primera categoria B

Granollers	5	3	1	1	14	6	7
Europa	5	3	1	1	9	5	7
Sant Andreu	5	3	1	1	7	4	7
Terrassa	5	3	0	2	8	8	6
Calella	5	2	1	2	10	10	5
Horta	5	1	1	3	9	13	3
Martinenc	5	1	1	3	9	11	3
Sants	5	0	2	3	5	13	2

Segona categoria preferent

Primer grup

Manresa	5	4	1	0	13	4	9
Vic	5	3	1	1	16	6	7
Iluro	5	3	1	1	16	9	7
Mollet	5	1	1	3	9	15	3
Tàrrega	5	1	1	3	9	17	3
Sant Cugat	5	0	1	4	5	17	1

Segon grup

Santboià	5	3	1	1	13	11	7
Gràcia	5	3	1	1	14	8	7
Gimnàstic	4	3	0	1	9	3	6
Reus	5	1	2	2	9	9	4
Poble Nou	4	0	2	2	7	13	2
Amposta	5	0	2	3	5	13	2

PENINSULA

Grup galleo-asturià

La classificació, després de jugats els cinc partits de la primera volta, és la següent:

Oviedo, 8 punts.
Vigo, 8 punts.
Celta, 4 punts.
Corunya, 4 punts.
Gijón, 4 punts.
Avilés, 2 punts.

Grup basc

Resten pendents alguns partits per l'absència de l'Athletic bilbaí, d'excursió per Mèxic en iniciar-se la temporada.

La classificació actual és la següent:

Athletic de Bilbao: 3 partits jugats i 6 punts.
Irún: 3 partits jugats i 4 punts.
Arenas: 4 partits jugats i 4 punts.
Osasuna: 4 partits i 3 punts.
Baracaldo: 4 partits i 3 punts.
Donòstia: 4 partits i 2 punts.

Grup centre

L'excursió de l'Athletic de Madrid ha donat lloc a què aquest equip i el Valladolid tinguin solament quatre partits jugats. Els altres equips han jugat ja els cinc partits de la primera volta.

Classificació:

Madrid: 9 punts.
Racing de Santander: 7 punts.
Saragossa: 6 punts.
Athletic de Madrid: 2 punts.
Valladolid: 2 punts.
Nacional de Madrid: 2 punts.

Grup Llevant

Ha acabat normalment la primera volta. La puntuació actual és la següent:

Múrcia: 8 punts.
Hércules: 6 punts.
Llevant: 6 punts.
València: 4 punts.
Gimnàstic: 4 punts.
Elx: 2 punts.

Grup andalús

Resta pendent per a acabar la primera volta el partit entre el Jerez i el Malacitano, suspès ahir.

La posició actual dels equips és la següent:

Sevilla: 10 punts.
Jérez: 4 punts.
Betis: 4 punts.
Granada: 4 punts.
Mirandilla de Càdiz: 4 punts.
Malacitano: 2 punts.

PARTITS PER AL DIUMENGE VINENT

Primera categoria A

Júpiter - Girona.
Barcelona - Sabadell.
Badalona - Espanyol.

Primera categoria B

Júpiter - Girona.
Barcelona - Sabadell.
Badalona - Espanyol.

Segona categoria preferent

Iluro - Manresa.
Sant Cugat - Mollet.
Tàrrega Vic.

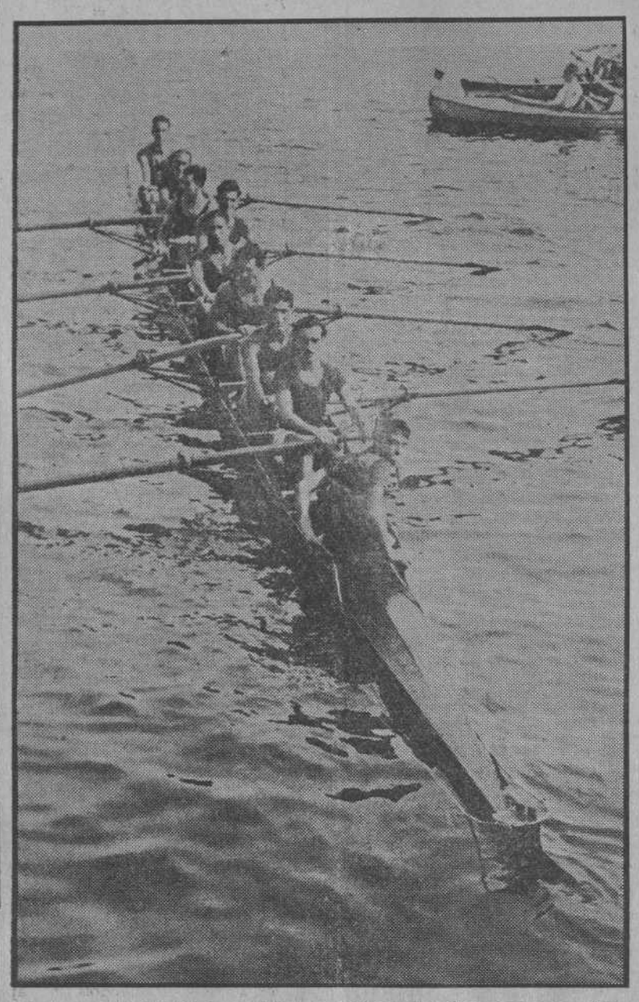
Segon grup

Gimnàstic - Poble Nou.
Reus - Santboià.
Amposta - Gràcia.

Rem

Ahir se celebraren els Campionats de Catalunya d'esquif i outriggers

Tarragona en outrigger a quatre, Club de Rem en esquit i Club de Mar en outriggers a dos i vuit, són els nous campions.—Les proves de cooperació foren guanyades pel Club de Rem



Embarcació del Club de Mar vencedora del Campionat de Catalunya,d'outriggers a vuit

(Foto Berd-Buyosa)

L'atmosfera que al voltant d'aquests campionats de Catalunya s'havia fet en els nostres medis aquàtics era ben justificada. Gens menys que els clubs integrants de la Federació Catalana estaven inscrits amb l'ànim de palesar una supremàcia definitiva, oi més, quan els malaventurat esport del rem sembla sortir del marasme que des d'una temporada llarga està vivint. Ahir, almenys, el símptomes eren que se sortia d'una llarga convalescència. L'ànim ferm, les ganes de guanyar, l'ambient que s'havia anat formant per esdevenir senzillament ecoratjador a l'hora de començar, i sobretot aquell entusiasme dels voluntariosos que del rem n'han fet un sacerdoci, fins a presentar-nos una organització com feia anys no havíem vist, eren ben bé motiu per mostrar-se optimista per regates de l'avenir.

Abans d'entrar, doncs, en el que fou la disputa del Campionat de Catalunya d'esquif i outriggers, cal deixar ben establert el grau de superació que han demostrat els homes del Club de Rem en oferir-nos una organització modèlica en tots sentits. Servei magnífic i que els que ahir assistiren a una de les manifestacions esportives que més es destaquen de casa nostra, deurien estar-ne satisfets. Cal, doncs, felicitar el Club de Rem per l'èxit obtingut.

Les regates, com eren de preveure, vistes les alineacions de Marítim, Club de Mar, Club de Rem i Nàutic de Tarragona, havien de servir com a revàlida, de les fa poc celebrades. Els pronòstics fets per tècnics i profans era un veritable galimatias, per tal com era difícil lligar probables vencedors. Era sobre els dos mil metres, doncs, que calia tirar la sort a l'aire.

I així, sota els més variats pronòstics començaren les regates, on el Tarragona s'apuntà la primera victòria, i única del matí, en vèncer de manera folgada i sense resistència del Marítim i Club de Mar, la d'outriggers a quatre remers. La preparació de què feren gala els rovings del Tarragona s'aprecià bon punt fou donada la sortida. El clàssic estil sortí una vegada més, per apuntar-se una brillant victòria.

En esquif, el forfait de Prat, restà gran interès a la lluita. Gasòliva,amb molta voluntat, però sense l'eficàcia ni el ritme molt segur, no pogué resistir el tren marcat per Móra, del Club de Rem, que s'anotà així al seu favor el títol de campió de Catalunya.

La regata més esperada i la que havia de decidir la supremacia flotant des de la darrera vegada que s'enfrontaren, era sens dubte la d'outriggers a dos, on Marítim i Mar, ens havien d'oferir les belleses d'una regata emocionant. Així passà. Encara que amb lleuger avantatge del Mar, el Marítim resistí molt bé l'atac, però en arribar als mil metres i veient que l'esforç esmerçat no podia obligar el Mar a quedar relegat, optà per retirar-se, la qual cosa ens privà d'admirar el fi impressionant que el Mar semblava voler fer sortir.

El Club de Mar reeixí també, campió en els outriggers a vuit. Cal, però, fer constar que el "vuit" del Marítim, fou un equip improvisat, fent acte de presència per palesar una vegada més la seva esportivitat. Fou aquesta, i contra tots els pronòstics, la cursa que emocionà més i la que produí l'ovació més calorosa del matí.

En les proves de cooperació el Club de Mar, fent resaltar l'abundància de bogadors, guanyà totes les proves, prova palesa de l'entrenament a què estan sotmesos.

Molt de públic presencià les curses, que restà satisfet de la regularitat en què se celebraren i sense el retard d'altres vegades, cosa que és de celebrar.

Atletisme

Narcís Pérez i l'Avanti, vencedors de la Volta a la Barceloneta

Prop d'un centenar de corredors, entre juniors, neòfits i debutants, prengueren la sortida en la cursa a peu Volta a la Barceloneta, organitzada pel B. C. D. Avanti i disputada ahir al matí amb motiu de la festa major d'aquella barriada.

Aquesta cursa, com totes les d'aquestes característiques, resultà d'un gran interès, i el públic tingué una bona oportunitat per a admirar de prop el noble esforç que realitzaven tots aquells corredors novells.

El vencedor d'aquesta prova, Narcís Pérez de Club Mont-Negre, portà a cap una cursa plena de regularitat, i si bé és cert que en els primers moments donà la sensació que no seria ell el vencedor, més tard, gràcies a la seva energia, sabé treure profit de la seva major classe física i es situà al cap de tots, encara que guanyà per poc avantatge.

Si hem fet l'elogi—ben just per cert—del vencedor d'aquesta cursa, mereix ésser aplaudida igualment l'actuació dels concursants classificats en els primers llocs, que es classificaren a ben poca distància de Pérez.

Entre aquests primers classificats hi ha un debutant, Josep Granero, l'actuació del qual, per la seva categoria precisament és digne de tota mena de lloances.

Cal felicitar, també, ultra la resta de corredors, els clubs que aquells representaven, tots modestos, per haver demostrat amb quant d'interès i entusiasme es preocupen de fomentar a cursa a peu.

Un d'aquests clubs, precisament el que organitzà la cursa, el B. C. D. Avanti, vencé en la classificació per equips de tres corredors, constituint aquesta victòria un merescut premi a la seva voluntat, posada al servei de l'atletisme en aquella esportiva barriada.

CINEMES

Coliseum

Avui, nit, a les 10:

Inaugura la temporada amb la presentació del film Paramount

Ahora y siempre

amb GARY COOPER
CAROLE LOMBARD
i SHIRLEY TEMPLE

URQUINAONA

Gran empresa Sagarra

Avui, tarda, a les 4, i nit, a les 10:

Sta. Juana de Arco

per Angela Salloker i Gustav Grundgens

PUBLI-CINEMA

Passeig de Gràcia, 57. Tel. 79681
Sessió contínua de 3 tarda a 1 matinada
Seient: 1 pesseta

Curiositats mundials

ENTRENAMENTS

Documental esportiu

Un dibuix de Walt Disney **FUNCIO BENEFICA. Noticiaris d'actualitat mundial**

El conflicte italo-abissini

Més alt que les muntanyes

(Ecole de remous)

Cinema CATALUNYA

Sessió contínua de 4 tarda a 12'30 nit

Avui, dilluns, presentació d'un doble programa Universal de gran atracció y actualitat:

EL HOMBRE QUE VOLVIO POR SU CABEZA

Assumpte de gran emotivitat i humanisme, interpretat per Claude Rains, el genial creador d'**El hombre invisible.**

5'25, 8'20 i 11'15)

Completarà el programa l'alegre i dinàmica comèdia

SUCEDIO EN NUEVA YORK

per Lyle Talbot, Heather Angel i Ann Sothern.

(4'10, 7 i 10)

CUCHILLO INDIGESTO

(dibuix)

(4, 6'50 i 9'50)

Fantàsie

Avui, nit, a les 10:

Gran èxit de Gustav Froelich en l'interessant film

Una aventura en Polonia

MARYLAND

Plaza Urquinaona, 6 Teléfono 71960

Avui, nit, a les 10:

DIBUIXOS

Rubinoff y su orquesta

100

DIES

(NAPOLEON)

CINEMA PARIS

Avui, nit, a les 9'45:

IMPORTANT. — A petició de nombrosissim públic al qual no ha estat possible veure

Tres lanceros bengalíes

Donde menos se piensa

l'Empresa ha determinat perllongar l'indicat programa.

Tres lanceros bengalíes

Es projectarà dues vegades a la tarda, a les 4 i a les 7. Nit, a les 11.

CANODROM-PARK

(Sol de Baix - Travessera de les Corts)

Tots els dies feiners, a les deu de la nit, i dissabtes i diumenges i dies festius, tarda i nit

CURSES DE LLEBRERS

Servei collectiu de taxis des de la plaça de Catalunya i la plaça d'Espanya

Autoòmnibus **LLETRA E** — Tramvies: línies **7 i 15**

Restaurant "Horta Valenciana"

TORRE SANT SEBASTIA (Telèfon 14342)

Típiques barraques valencianes a 80 metres d'alçada

Especialitat en la paella, llagosta Barceloneta i pollastre a l'ast, estil Horta. Temperatura ideal

Canòdrom GUINARDÓ

CURSES DE LLEBRERS

TOTS ELS DIMARTS I DIJOUS, NIT, I DISSABTES I DIUMENGES, TARDA I NIT

Entrada general, 0'50 ptes. - Entrada al recinte i preferència, 1 pta. — Mitjans de comunicació: Autobusos Roca, sortida carrer de Pelayo - Autobusos Lesseps, Passeig de Maragall - Tramvies Horta - TAXIS COL·LECTIUS des de la Plaça de Catalunya